

היום בלילה בגין ויצמן

(המשך מעמוד 31)
 ניגש אל לילי ואמר: "אני מרגיש שאת הכוח המניע מאחורי אריק" לילי: "לא יודעת אף אני הכוח המניע, אבל הוא יכול להישען, אני שם."
 פוסעים לאורך הרחוב הראשי של רמת בית, מגיעים לקירבת השוק. קוראים ל"אריק מאחד מבתי-הקפה": "אריק! אנחנו אתך, אריק!" לילי ממרתה לכוון את אריק אל בית-הקפה. היא בפירוש, הכוח המניע והדוחף. תומכת בבעלה לאורך כל הדרך. על דש שימלתה סמל שלומציון. על תיקהקש שלה תמונתו של אריק. קבוצת נשים מקיפה את אריק. מביטות בו בהערצה. לילי: "תצביעו בשבילו, הוא נחמד, הבעל שלי, לא?"

סעדיה מרציאנו. 12.00

סעדיה מגיע שוב למטה בקטמון. את המקום הזה אני אוהב" הוא מתוודה ב"דרך המטה, כמו המטות האיווריים האחרים, שוכן בתוך מיקלט כימעט ריק מ"ר הטיס, אבל דחוס בעשרות צעירים מלאי-מרץ, המתרוצצים פנימה והחוצה ו"כימעט מכניסים את פפה, מרכז הסניף, ללחץ.
 סעדיה מסתודד עם ימין סוויסה, האיש

מבט של סיפוק ואושר נסוך על פניו של אלוף (מי.י.) עזר וייצמן. עם היוודע התחזית הראשונות על תוצאות הבחירות במטה הליכוד בת"א.

שלו בקטמון. מופיעה רעייתו של ימין עם בנם הקטן, ומתלוננת: "לא ראיתי את ימין כבר יומיים רצופים!"
 סעדיה מנסה להמריץ את האנשים עוד יותר. שולח את אוהדיו להביא את הדודה, הודו, הסבא החולה, השכנים. כמה פעילי מוקד לשעבר הגיעו לכאן מהשכונות ה"מפוארות יותר של העיר, במכוניותיהם ה"פרטיות, מטיעים הלוך-רשוב עשרות אנשים הפונים למטה.
 ממשיכים להסתובב בירושלים, בבית צפפה, באבירוש, בתלפיות, לוקחים טרמי פיסטים, ממוהים את סעדיה. נכנסים לבתי. מנסים להזכיר את כל מעללי של הפנתר השחור בעבר.

סעדיה משוחח ממה איוור שכונת ה"כורדים, שהוא, כדבריו, מעוז הליכוד, וממוקם בדירה פרטית, מהודרת — עם המטה בתל-אביב. אורי אבנרי נשמע אופי טימי מעברו האחר של הקו: "אתה תי"כנס", הוא אומר לסעדיה, ומפיה בו כוחות מחודשים. אמנון זיכרונזי זיהי יותר. "אלו"הים גדול", הוא אומר לסעדיה, שממנה לבדוק קלפיות נוספות, כשמכוניתו מלאה תמיד אנשים שונים. "עובד שעות נוספות עליו לדבר, לשכנע", כדבריו.
 "יאללה, עוד 10 שעות ואנחנו גומרים", מעודד מרציאנו את הפעילים בתלקיה ה"שונים של העיר. הפעילים האלה מיעים, עיפיים וסחוטים אפילו יותר מסעדיה עצ"מו. מאז אמש לא אכל דבר, הוא נעצר לדקות אחדות אצל מלך הפלאפל המ"קומי ואוכל, ארוחת-צהריים של פנתר", כדבריו. תוצימנה פלפל ובקבוק מיץ עני

גפנים ושדות-חיטה וחווה ליד קריית-גת. "הוא איש כלבני", הוא אומר. "אני איכר, ואני אוהב איכרים".
 מגיעה בעלת-הבית, זאבה, הקרוייה על שמו של זאב ז'בוטינסקי, אשה צעירה ב"סביבות שנות השלושים לחייה. יחד איתה בנה בן השש, יוחאי, לבוש חולצת-טרקו עם סמל שלומציון. לילי: "אתה רואה, אריק, יוחאי עובד בשבילנו."
 אחר-כך מופיע פיליפ, גבר בשנות ה"שיבעים לחייו. שיער כסוף, פנים שזופים. מספר שעבר בכל הקלפיות בסביבה, לבדוק אם הכל בסדר.

אריק: "נו, פיליפ, התיירס נבט השנה?" פיליפ: "עובד תירס, היום — מה שחשוב זה אתה."
 אריק יושב נינוח בצל העצים. מדברים על מטעיי-התירס, על הגפנים, על הילדים ועל חינוכם, על הכלבים ועל הסוסים, אף מילה על הבחירות.

לילי מצלצלת הביתה לשאול מה שלום גילעד החולה, ואם עומרי הגיע. אומרת לאריק: "צריך לזוז, הבטחתי לילדים שנגיע הביתה בצהריים ואני לא מוכנה להפר את ההבטחה."
 אריק: "כליכך נעים פה, זוהי ארץ-ישראל הישנה והטובה. הכל כליכך טהור פה. אין לי חשק ללכת מכאן לשום מקום." פיליפ: "אריק, איך אתה מרגיש? בתוך הלב, מה ההרגשה שלך באמת?"

אריק: "אני מרגיש נינוח כמו ביום הצליחה."
 ■ ■ ■

סעדיה מרציאנו. 20.00

נסעים לקריית-יובל. במהירות מסחררת, תוך חריקות-בלמים, בביתו של מנחם בר"עם. אחיו של חיים, המועמד לרשימת שלי, מתנהל המטה האזורי בתוך חדר-השינה הקטן, על המיטה הנוגית פזורים עשרות טפסים, ניירות, פיתקי ש'. מנחם מבקש מסעדיה שייגש לאסבסטונים. "אנחנו" הוא מסביר, "לא מכירים שם אף אחד."
 משהו מעלה הערכה פסימית ששלי לא תקבל יותר משני מנדטים. סעדיה מביט בו במבט חמור. "תראה, אני את המנדט שלי מרווח בדם", הוא אומר. בביתו של מנחם מארגנים את רשימות האנשים שישתתפו בהצבעה בכל אחת מהקלפיות בסביבה. מארגנים את בעלי-הרכב, שיסיעו את אחי רוני האוהדים, אלה שלא הספיקו להצביע בבוקר.

בדרך חזרה לחנות של האב, המשמשת מטה מאולתר, עוצר שוטר את מרציאנו. המכונית נעצרת בחריקה. השוטר מתקרב בפנים חמורים כשהוא מזהה את סעדיה. הוא מחבק אותו ואומר לו: "אני שלך, אין לך מה לדאוג". קשה להאמין עליו שהוא "השוטר הכי קשוח בירושלים", כדברי סעדיה.
 במרכז ירושלים, ליד כיכר ציון, סוגשים בחתך וכלה בבגדי חתונה, ומרציאנו ממהר ללחוץ את ידיהם. משהו ברחוב קורא אחריו: "מלך ירושלים!" אשה דתית ק"ראת לו "קמוניסט". זה כבר מרגיז קצת את מרציאנו, שגם עייף מעט. הוא עוצר את המכונית, יורד ומתחיל ריב של צעקות בינו לבין האשה, המכחישה שקראה למי

מנחם בגין, שרה אנגל, מתנשקת בחום עם לילי ואריק. "ח"כ יצחק שמיר לוחץ את ידו בהתרגשות, מתחבקים, שותים מיץ-תפוזים.
 אריק: "נו, טוב, יום אחד אנחנו עוד יהיה בסדר."
 שרה אנגל לוחשת על אוזנו של ח"כ שמיר: "ראית? הוא בא, הוא בא." ח"כ שמיר, באידיש: "הייתי צריך אותו כמו לכפרות." אך ממשיך ללחוץ ידיים ול"חבק את לילי."

יוצאים ממטה הליכוד. אריק: "עכשיו אתם מבינים איפה התחילו הצרות עם רימלס וארליך? היו שולחים אותי איתם לילי מיני מקומות, כל תשומת-הלב היתה מופנית אלי. אותם לא היו מזהים, אליהם לא היו מתייחסים. אמרתי למארגנים: חברה, תשלחו אותי לבד, אל תשלחו אותי עם אנשים נוספים. זה גורם צרות צרורות", לא עזר לי כלום. כך התחילו הצרות, רק בגלל דברים קטנים כאלה."
 ממשיכים לגדרה. אריק ניגש לפגוש יריד ותיק שלו איכר בשם פיליפ הנשוי לזאבה, הצעיר ממנו בשנים רבות. בדרך פרס, המדויקת על לוח-מודעות שלם. אריק לילי: "תראי כמה שהוא חושב. כל הזמן חושב. חוצפה כזאת, ליצור לאיש הכי רדוד במדינה תדמית של אדם חושב. עד היכן מגעת החוצפה שלהם?"
 ועוד לילי: "תארי לך שפלאטו ייכנס לכנסת ואני אקבל רק חמשת אלפים קולות." לילי: "מי, פלאטו? זאת ממש שערור"רייה! אני לא בעד זה שיסגירו אותו, אבל זה שהוא הולך לכנסת זאת חוצפה!"
 אריק: "אני בכלל לא בעד הסגרת יחיר דים בכל מיקרה, אבל אני ממש אוהב נד"הם אם פלאטו ייכנס לכנסת. ואני חושש מאד שהוא ייכנס."
 לילי: "נו, טוב, לפחות יש לו אשה יפה מאד."
 אריק: "יש לה רגליים יפות."

מגיעים לביתו של פיליפ בגדרה. בית לבן, דו-קומתי, מוקף עצים שבצילם כיסי-אותיקש ושולחן.
 בעלייהבית אינם. לילי מחפשת אותם, מראה בינתיים עבודות-קרימיקה משל בעלת הבית, מספרת שאת האריחים במיטבח שלה שרפה בתנור שלה.
 מתיישבים בצל העצים. אריק מנסה לעי שות נפשיות. מסביר מדוע כדאי לבחור בו, מדבר על החווה בבאר-שבע, מספר כי הוא עומד להשלים את בניית הבית שם ולעבור אליו בהקדם.

מביט קדימה ואומר: "אחת האהבות הגדולות שלי היא לשבת פה, אצל פיליפ, ולראות את השקיעה מבעד לשיחי ה"הרדוף".
 מספר כי פיליפ הוא איכר אמיתי, יש לו

ביום, לא קר מדי.
 אבל אפילו תוך כדי אכילה פחותה הוא "עובד" קצת על מוכר-הפלאפל. אחד ה"פעילים ממחר אליו, מבוהל, מספר שראו פעילה של פלאטו מנסה לגייס קולות ליד אחת הקלפיות. סעדיה מקלל את פלאטו ואת כל מתחריו השנה בבחירות הנוכחיות. עוברים ליד בסיס צבאי בתוך ירושלים, וסעדיה מברר אם יש די פיתקי ש' בקלפיות הצבאיות. רבטי"ת במישטרה הצבאית רצה לפתע לעז"ר מכוניתה, צו"עקת: "אתה מרציאנו?" מחבכת אותו ו"מגלה לו שזה עתה בחרה בש' בתיקווה שייבחר וש"טופ"סוף יהיה פנתר בכנסת."
 בדרך חזרה למטה המרכזי עוברים ליד בגין הכנסת. סעדיה מביט בבגין ארוכות ומחייך לעצמו. במטה כבר מתחילים לד"בר על הרוטציה. קצת מאבדים את האוון שיוכו בארבעה מנדטים. "זה בסדר, חבי ריה, הבטיחו לי אין מה לדאוג. אני אהיה חבר-כנסת, אדאג לכולכם והעיקר שלא יעלה הליכוד. הוא הסכנה של המדינה הזאת", הוא אומר.

עזר וייצמן. 13.00

יורד שוב לקומה השנייה. בדרך, כהר"גול, מחבק כל נערות, צובט, טופח על שכם. "ראית את המודעה שלנו היום?" חוזר ואומר לכל מי שבידו עיתון, מבלי להסתיר את גאוותו. "הליכוד הכניס היום את הרצל, בן-גוריון, וייצמן ובגין", הוא אומר.

פוסע הלוך-וחזור לאורך טורי השולח"נות, מחייך אל הנערות היושבות מאח"ריהם, זורק פה מילה טובה, שם הוראה לאחד הסניפים, ואינו חדל להתמוגג מ"מראה החמ"ל — חדר-המליחמה שהקים. "איפה למערך יש כזה דבר?" הוא שואל. "שם בוודאי כל השב. שומר. לנו כאן יש רק איש הג"א. אני לא מבין מה הפחד שלהם. אני, כמו שהשתחררתי, נסעתי לניירורק, אני פוגש שם את יוסף אלמוגי עם איוה גורילה מפחידה אמרתי לו, יוסף, יוסף, מי ירצה להרוג אותך?" הוא נורא נעלב. זה מה שגוקר, סטאטוס של פוטנ"ציאל להרג", הוא מסיים בחיך. "בחי, אני בא ללונדון, חותם במלון — וייצמן, אם יבואו מהפנת"ה יראו וייצמן, יגידו זה מתחזה ויהרגו איוה גולדברג."

מישהו שואל אותו על רמת התעמולה. שרבים הגדירוה כרדודה וטיפשית. "מה זה רדוד?" הוא מתחמק. "מה רוצים, אי"דאלוגיות? הרא! אנחנו אומרים שצריך להחליף את השילטון! אם באמריקה קם מועמד חדש, בודקים את מדיניותו? הוא קם ואומר: "אני אתן לכם אמריקה טובה יותר, הבחרו בי".

עזר מכריז: "אני הולך לאכול בבית, בקבוק קאברנה אדום נגד הצרודות, כמה שעות-שינה. ואחר-כך — לשוונג הגדול אל תוך הלילה!" לפני שהוא מסתלק הוא מרביץ את הבדיחה האחרונה. "שמע"תי", הוא אומר, "שהטייסים קמו היום ואמרו אחד לשני: 'בואו נלך להחליף את השילטון'."

יוצא לביתו, לאכול ולנוח. דניאל פאר מבקש ממנו שיחזור בחולצה אחרת. "בטח שאחליף, זו מסריחה", אומר עזר. "הת"כוונתי לצבע", מתנצל פאר, "זה בשביל מצלמות הטלוויזיה". עזר מסכם עם אני שיהטלוויזיה: "את תהיה תבוסה — אני אדבר בלילה. אם יהיה ניצחון, ניתן לכולם לדבר — לניצחון הרבה אבות."

אריק שרון. 13.00

לילי מנסה לשכנע את אריק להיכנס אל השוק. הוא מסרב בכל חוקף, מחליטים לנסוע הלאה. מכונית הגולף עוברת ליד המטה המרכזי של הליכוד ברחובות. מע"ריצה היסטורית מתנפלת על המכונית. ה"נהג עוצר, המעריצה פותחת את הדלת, שולפת את אריק החוצה ואומרת: "בוא, אריק, בוא! אתה משלנו, אריק! אתה העיניים שלנו, הלב שלנו!" אריק יוצא מהמכונית. לילי אחריו. נכנסים למטה ה"ליכוד, אוהדים מקיפים את אריק מכל עבר, טופחים על שיכמו. "בוא, אריק, תיכנס, תשתה משהו", לילי: "נו, טוב, אנחנו מישפחה, אנחנו בני-דודים."
 אוהד: "אריק, איך הלכת מאיתנו? איך עשית לנו את זה?" מזכירתו הוותיקה של

סמי פלאטו בקלפי שברחוב וייצמן בתל-אביב, שם היה רשום בשם סמואל שייביץ — שמו המקורי לפני שעוברת אותו לשרון. לידו, יועצו זיאק בן-אודיס, שהוא גם המתרגם שלו, שהיה צמוד אליו בכל יום הבחירות.

פלאטו